

شہنی زرغونی

یہ

اوبینکو کی

ڈاکٹر ذبیح اللہ "حسن"

د کتاب نوم: شني زرغوني په اوبنکو کې

وينا وال: ډاکټر ذبيح الله "حسن"

چاپ کال: ۱۳۸۹ ل/۲۰۱۰ ز

چاپ وار: لومړی

کمپوزر: ذبيح شفق

WWW.SAMSOOR.COM

غزل

زخمونو مې د زړه د بښتې سپرلې چې ته تلې
د درد پکې پرېو کې چورلېدلې چې ته تلې

خبرې مې له شونډو ترهېدلې چې ته تلې
سلگۍ مې بس په اوبڼکو لمبېدلې چې ته تلې

د خیال په هر کرلېچ کې مې کمین و یاس نیولی
د هیلو قافلې مې لوټېدلې چې ته تلې

غربت رانه بوولې بیا زندان د پردیسۍ ته
کړې دې په پښو کې شرنګېدلې چې ته تلې

توپان د فریادونو دې و زړه په سراخیستی
د گل غونډې له شرمه موسېدلې چې ته تلې

قلم مې هر کیفیت د زړګي نشي پنځولی
ګرې بس په پریو بدلېدلې چې ته تلې

کوله دې "حسن" ته څه خبره وارخطا شوې
ګلپانې دې د شونډو رپېدلې چې ته تلې

ورک دې دوی ورک یې تندي شه
چې یې ږدي په حمکه باندي

له سجدې چې شي راپورته
بیا کړي نور تر خاورولاندي

غزل

سري سترگي دي راوره شرابي جانانه چيرته يي
وشينده رنگونه گلابي جانانه چيرته يي

راغلم په طواف يي چي گناه د بيلتون پر پميناخم
و توشه زلفان دي ثوابي جانانه چيرته يي

ماد محبت الف و باله تازه کړي ده
ډيرمي په زړه اورې کتابي جانانه چيرته يي

يو حل مي د حُسن په پستو خپو کي ونغاړه
بيا مي په وروډوب کړه دريايي جانانه چيرته يي

غم ته مي مهيني د نغمو جامي ورواغونده
سوز پکي پيدا کړه ربابي جانانه چيرته يي

راشه لپي ډکي له رڼا "حسن" ته ونيسه
تري درپسي دي سرايي جانانه چيرته يي

غزل

په هره ساکې مې اخل راوړی
داسې ژوندون راته ازل راوړی

ته وا حُباب کې برینې شنه زرغونه
پلار ورته سپین شال د ممل راوړی

زه به هم سرین کړمه گرېوان په اوښکو
تا چې وربل داسې ول، ول راوړی

تا که نازک لباس په تن کړو راغلي
ما نازک خیال غوندي غزل راوړی

نور هم تر شادي لپوني راپسې
تش نه دی ما خیري، کوگل راوړی

په طبابت د "حسن" نه رغېدې
نن مې د شعر درته درمل راوړی

غزل

گوره ريښتيني به کيسې ترې ووځي
شونډې يې پرېرډه چې پلمې ترې ووځي

ډېر اسويلي دي شال په پام پورته کړه
چې په ورو ورو بلې ډيوې ترې ووځي

يا مې د خولې نغری له تيرو ډک کړه
يا خويې پرېرډه چې لمبې ترې ووځي

قلم مې مه تخنوه خيال ه د يار
د تېرې شپې به خاطرې ترې ووځي

د زړه تناکو کې مې ښخ کړه بانه
چې د دردونو قافلې ترې ووځي

"حسـنه" مه غږوه سترگې پسې
د زړه د وينو به ويالې ترې ووځي

غزل

ستاد او بنکو آئینو کي د خپل غم تصویر ته گورم
رانه مه اړوه سترگې نن مې سم تقدیر ته گورم

خو شېبې موتي کي ټينگې لېر او نيسه نصيبه
په گډا يې نن په شونډو د خپل خوب تعبیر ته گورم

گونگې کړنې د ورغوي راته نه وايي حالونه
چې ترخو به مې د هیلو لوټ تالا بهیر ته گورم

راشه دومره خمارونه د وصال وزبېنسو دواړه
چې نه ته په گناه بند يې او نه زه تقصیر ته گورم

په ارمان به د وطن شې په پردی خاوره کي خاورې
چې په پېنسو کي دې "حسنه" د غربت زنجیر ته
گورم

غزل

په انتظار مې ستا لېمې سترې شوې
نور خومې ياره تلوسې سترې شوې

ظالمه دم درپكې پاتې نه شو
كه د پښتون د مرگ پلمې سترې شوې

د پېغلتوب سيوري پرې وغوره
كه د خواني مې ولولې سترې شوې

بيايې پراو وگرد جنگ په رباط
زمونږ د سولې قافلې سترې شوې

لامې دي خواني حوصلې د تكل
كه په ژوندون مې حادثې سترې شوې

ورنه لوتلی د باروتو لوگي
په سپين سحر پسې مو شپې سترې شوې

خومره يې و اچول په غاړه مېري
زمونږ د جنگد سيند خپې سترې شوې

بس ده راو نغاړه و اټن د بېلتون
نور مو ترمنځه فاصلي سترې شوې

ستا په زړه چاودي انتظار کې اشنا
د "حسن" خومره اندېښنې سترې شوې

يو شعر

چې يو او بل پورې وهو لکه ستومانه خپې
ستا د ښکلا په سمندر کې مونږه ځای نه لرو

غزل

يو ڄل خود سپين مخ ڪره را ڇرگند لکه آيينه
بنڪلا ته دې يم ياره ارزو مند لکه آيينه

انڇورد هر انداز دې زنگوي په تناوونو
الفت مې تصور ڪرو هنر مند لکه آيينه

له سره منگي يي تاو دي پلوشي لکه د لمر
پر ڪپري پري له ورايه يي مروند لکه آيينه

باور يي په جوهر د خپل شخصيت چي شي پيدا
شفاف او بي رياء يي شي ٽول ژوند لکه آيينه

حالا که د هنر مې د غزل خوره وره ده
نغنبتلی مې هم ډېر دی پکې پند لکه آيينه

ټوٽي ټوٽي زړگوتی به کوشير نه ڪرې ٽول عمر
هر څو يي که "حسنه" ڪرې پيوند لکه آيينه

غزل

شل ڪپرو سفر لڪه غبار نه راڻي
د زړه پيه لاره مڃي دلدار نه راڻي

زرگيه به بل دارو درمل لٽو
اشنا خونور پيه انتظار نه راڻي

پيه هره خوله ده درو غجنه موسڪا
نور مڃي پيه خان هم اعتبار نه راڻي

زړه مڃي پيه سترگو ڪي ڪره غوته ورڻه
هسي هم بل چاته پيه ڪار نه راڻي

زرگيه شه غواڙي جنون دڻوانِي
پيه ڪال ڪي دوه ڳلي بهار نه راڻي

تل درويزه ڪرم د تسل "حسـنه"
بيامڃي هم زړه ته هڻڻ ڪرار نه راڻي

غزل

هر چاته اوبنڪي تويولي نشم
نازيبي چي وري هغه موندلي نشم

د دنيا درد یم ستا پرهر ته راغلم
زرگيه اوس خو تري وتلی نشم

خپل سر چي ږدم خدای ته په خاورو باندي
تر خاورو بل لاندي کولی نشم

ورته غمونه د دنيا که راځي
د زړه حجره خومې ترلی نشم

رنگ د لفظونو مې له ژبي څاڅي
انځور د خيال په خوله کارلی نشم

ستا سمندر د محبت "حسـنه"
د ژوند حباب کي ځايولی نشم

غزل

چې په عشق کې يې زيوستن شي لکه شمع
خپلې اوبنکې يې مدفن شي لکه شمع

اور په سربه پکې گرځي سرگردانه
چې تورتم د چا وطن شي لکه شمع

ټوله شپه ناست يم د سرو اوبنکو باران ته
ترې نه ډکه مې لمن شي لکه شمع

چې تپوس به ترې نکر منکر د خه کړي؟
چې ټول ژوند يې ځنکدن شي لکه شمع

تل د بل د غم تيارو ته ويلې کېږم
خپل احساس راته د بنمن شي لکه شمع

په لمبو د جهنم به يې خه سوځي
چې يې دلته اور کفن شي لکه شمع

دعوه هله د الفت كوه "حسـنه"
چي دي اوبنكه اوبنكه تن شي لكه شمع

خپل احساس مي په سينه كې اور بل كړي
چي لوگي د اسويلي مي له خولي خپري

رانه وايي خله اجله دا احسان دي
په پوكي د تنفس لانه تازه كپري

غزل

لکه بنکلي نه مې خپل نه مې پردي کرل
ارمانونه مې زړه هسې راژوندي کرل

په هغوی باندي شیندي ماليار گلونه
چا چې قتل په چمن کې پسرلي کرل

یوزماگرېوان ته ولوېدل لاسونه
کنه دې کلي نور هم ډېر لېوني کرل

په جامو کې مې د څریکو و پوښلي
لوخ مې ټول د زړه زخمونه شاعري کرل

چل د سوال مې نه دی زده مجبور مې نه کړې
نور رازده ډېر هنرونه دې یاري کرل

له منزله لاس په سر شو بې وسي وه
بیایي هم په لار کې ښخ راته ازغي کرل

تش زما د چاک گربوان کیسې خونہ وې
ما په شعر کې د دنیا زگیروي خوندي کرل

رایاد پري مې ختین کلی "حسـنه"
دې لندن خو مو خویونه چوانی کرل

د ارمان مې دوره وم ورباندې خاورې
گوندي ویلې دې شي سور زړه لکه واورې

د احساس گوتې د زړه په مراندو کېرډه
چې نغمې د خاموشی مې پکې واورې

غزل

رامې وړې د اوبنکو دردانې د زړه په لپو کې
وادې خله د غم دا اشيانې د زړه په لپو کې

سپړه په آرام د ناز په گوتو مې د زړه غوتې
تینگې مې نيولي زمانې د زړه په لپو کې

پرته له زگيروي په دې چمن باندي څه وشيندم
و خوړې قفس مې ترانې د زړه په لپو کې

مه رابربښوئ راته په سترگو کې دا زرد غلا
مونږ ته خدای راکړي خزانې د زړه په لپو کې

خیردی لا خوډکه مې لمن د بې وسی نه ده
تا که بیا راوړي بهانې د زړه په لپو کې

خود به د طاووس بڼکه بنکاري د "حسن" غزل
وردې کړې د حُسن پيماني د زړه په لپو کې

غزل

يو اڃي ڏانهن ڇڏي رهيا ڀسڻي نظر ڳرڻو
مونڙ پتنگان يو ڀه لمبو ڀسڻي وزر ڳرڻو

بس پنستانه يو ڏاڙو مونڙه مجبوري وگهڻي
غٽيان تر پڻو لاندڻي ڪو، واڙهه ڀه سر ڳرڻو

نوري ڀي له خان ڇڏي ڏاڙو جنت رياره
مونڙ به ترڇو ڏ جنگ گولي ڀسڻي ڀٽر ڳرڻو

له مونڙه مه غواڙي اوڙڏي ڏاڙو اعظانو ڪيسي
مونڙ شاعران يو ڀه ڪوزه ڪي سمندر ڳرڻو

يو به تش لاسي ڏاڙو منم خو ستمگره مونڙه
هغه سر زوري يو ڇڏي سر ڀه زورور ڳرڻو

ترڻي ڏکوي منگي "حسنه" ڏاڙو پڻي هيلي
مونڙ ڇڏي ڏاڙو بنڪو تل ڀه سترگو ڪي گودر ڳرڻو

غزل

چي يي شاته راكتل داسي بنڪار پري
چي په رمزد محبت باندي پوه پري

چي دي اوبنڪي په رخسار اشي حيران يم
چي دا اور په اوبو ولي نه مر کپري

ورمي زمونږ په تماشو کي مشغولا کري
د گلاب خک په مخ اوبنڪي به پري

د تارنگ د حنا والوت له منگولو
زما د لاس د غربت کربني نه ورا نپري

ستا په لار د تغافل به زړه ته درشم
خلک ټول په کږو لارو غره ته خپري

محبت ته مي بل جام راوړه فطرت ته
د فلک پيال ه شوه ډکه ترې تو پيري

زه گردی سمندر خای کرم په یوه شعر کې
خلک وایي په کوزه کې نه خای پېرې

چې خورې کړې په سپین مخ زلفې بیا ورشه
غلا په سپینه ورغ "حسنة" کله کېرې

بڼه په هرڅه باندي پوهېرې او ریا نه لري
خو بس یو دا کور یې دی ښکاري چا پروانه لري

پرېرېده جانانه د باطن او د ظاهر خبرې
"حسن" دوه مخې آینه ده مخ او شان لري

غزل

په لپو تنوب مې د سودا غوندي خوره وره شوې
د عشق په دښته د ليلو غوندي خوره وره شوې

مالا حواس ستا تماشي ته رابللي نه وو
ته مې په رگ رگ کې اروا غوندي خوره وره شوې

زه په صحرا د اند پښنو کې جل وهلی پروت وم
ته مې د زړه په جام مينا غوندي خوره وره شوې

شپه مې د نور په سمندر کې لمبېدله بېگيا
چې مې په غېږ کې د سبا غوندي خوره وره شوې

مادې چې زلفې تخنولي لکه گل د رانۍ
په توره شپه کې د هوا غوندي خوره وره شوې

ما چې غزل ته له احساس نه غزل توري تراشل
ته پرې له روح نه د معنا غوندي خوره وره شوې

زړه ته مې راغی له مودو نه تر هېدلی قرار
چې مې په لپو کې دعا غوندي خوره وره شوې

دا ستاد خیال له پولو اخوا الوتلی نشي
په زړه مې داسې د فضا غوندي خوره وره شوې

چا له "حسن" نه وپوښتل چې ته مېن په چا یې
ته یې په شونډو د موسکا غوندي خوره وره شوې

یو خدای خبردی په ماڅه تېرېږي
نور مې په غم او بنادی څه پوهېږي

چې په خندا شم لکه گل "حسنه"
بیامې هم سرې او ښکې په مخ بهېږي

غزل

ورتہ اخیر بہ خپل تیر پاتی وی
نہ بہ انگرہ بز نہ بہ الہر پاتی وی

لہر خو کپئی بندی دا خونکاری ډڙی
چاتہ بہ مری پہ تغر پاتی وی

خوک بہ نن شپہ ہم پہ نڅا ولمانڅی
خوک بہ ویدہ لوخ پہ ډگر پاتی وی

پر دی کہ څی مونرتہ بہ شور را پر ډڙی
کہ پاتی کپری بیابہ شر پاتی وی

چی ترے لوتلی یی تقدیر وی دلته
نو څہ حساب بہ یی د محشر پاتی وی؟

تا چی نن دوه ډوله ډوډی و خوره
نن بہ یو خوک څکہ نہر پاتی وی

خپل قوم به لوت کړي بيا به کډه وکړي
وطن به بيا خاورې په سر پاتې وي

د اختر مياشتې ورته صبر وکړه
په بل ديار به مسافر پاتې وي

اخير به ويلې اوسپنيز زړونه کړي
که د "حسن" شعر کې اثر پاتې وي

د ستم چنجومې دلته بدن وخور
وبه نه رسي د تور لحد تر فرشې

هلته هم لکه چې شور د پرېستو دی
چې فریاد د زړه مې نه رسي تر عرشې

غزل

له هیلو ډکې مې لېمې وې خوتا ونه لیدی
جامود اوبنکو کې ویدی وې خوتا ونه لیدی

په هدیره د محبت کې مې ځلانده اوبنکې
په هر مزار بلې ډیوې وې خوتا ونه لیدی

په څه هنر مې پکې ځای و د وفارنگونه
روڼې هندارې مې جذبې وې خوتا ونه لیدی

مه بې په عمر را شمېره چې بې له تا تېرې شوې
د زنکدن ترڅې شپې وې خوتا ونه لیدی

مرگ مې که ستا په مخ تړلې وې درڅې د سترگو
خلاصې د زړه مې دروازي وې خوتا ونه لیدی

ما وې چې توی به کړم خمار ستا د ځوانۍ په لمبو
ډکې د سترگو مې کاسې وې خوتا ونه لیدی

دوب شول په اوبنکو کې دې کسي لکه شمع چې تلم
په ما هم بلې سرې لمبې وې خو تا ونه ليدې

ستا په لتون چې تپېدې د بې وسې په لارو
د "حسن" سترې تلوسې وې خو تا ونه ليدې

چې تراوسه مې ژوند تېردی په لتون کې
ارزوگانې مې توشه وې په دې يون کې

دا چې هيلې ورته وايمه "حسنه"
نفسونه دي پوکم يې په ژوندون کې

غزل

خه لمبه دیدن دی، خومره اوردی ستاپه سترگو کپی
خومره چپی چوپیتیا ده هومره شور دی ستاپه سترگو کپی

شونله و کپی مپی راوړې د مچکوزولنې ورته
پاتې لپوتوب خومره لا نور دی ستاپه سترگو کپی

ستا ددې رسا او مسیحا کتوبه خه وایم
هر نظر دې تبغ دی هم ټکور دی ستاپه سترگو کپی

جوړیې دی له خاورو ارمانونو گوره ړنگ به شي
مه ژاړه جانانه د چا کور دی ستاپه سترگو کپی

پام کره چپی تقوا به مود شرم پکپی ډوبه شي
نن خو ډپر سرکشه خمار خور دی ستاپه سترگو کپی

نیاز مپی اخیر ستاد بکلا ناز ته لمن وپړه کره
وه نازک بدنې خومره زور دی ستاپه سترگو کپی

ستا په نظر پیل اخلم د ژوند په کز لپچونو کې
بڼد ارزوگانو مې سمسور دی ستا په سترگو کې

نور خویې د ژوند پاتې کیسه په سرور ولمانځه
ناست چې له مودو "حسن" مې خور دی ستا په سترگو کې

تر زړه مې وختل ازغي د بېلتون
نور دې راواړوه دا گل مخ اشنا

گوره چې سترگې رانه وانه پروې
ژوند مې دې واړوی په بل مخ اشنا

غزل

راشه غېږه را کره د پښتو خبرې پرېږده نور
جنگد محبت کې د جرگو خبرې پرېږده نور

مه نغاړه په رم کې هوسی خویه دا اوږده صحرا
زړه ته مې چې راغلي بیا د تلو خبرې پرېږده نور

راشه په مچکو به د زړونو غوتې وسپرو
نن زمونږه شپه ده د پردو خبرې پرېږده نور

مراندې د زړگي مې د ښکلا مطربه وچېره
وايې وره آهونه د نغو خبرې پرېږده نور

ومنه نذرونه د عشق پیرته دې د سرو شونډو
پورته کره جامونه د توبو خبرې پرېږده نور

ویلي مې تیارې کره د الفت ډیوې راتپته شه
غېږه مې پانوس ده د لمبو خبرې پرېږده نور

ستوري رقيببان دي سپورمي مخي پروامه كوه
شپول كي مي درپت كره د شرمو خبري پربرده نور

وركره صدقه "حسن" ملنگ ته د پستو شونډو
بس د رقيببانو د كوڅو خبري پربرده نور

زندگي مي ټوله خوبده
تضادات پکي راتول دي

افسانې يې نه ختمېږي
حقايق پکي په تولى دي

غزل

له ثواب نه راتو کږي په اروا کي
مينه خه بکلې گناه ده په دنيا کي

يا زما د زړه موسم لېونی شوی
يا مستي ده ستا د حُسن په فضا کي

د بېلتون د غم پالنه مې شوه هېره
د نظر او تماشو په مشغولا کي

اور په سرد ژوند تيارو ته يم يواځې
لمبو م يې لکه شمع په رڼا کي

راشه نن د زړو نو هغه کيسې وکړو
چې لفظونه رانه ورک شي په معنا کي

د زمري غونډې په سترگو کي راگوري
بيا په رم لکه هوسۍ شي په حيا کي

زماد وريت زړه حادثې پکې انځور دي
سوز گداز د شمعي واوره په ژړا کې

بيا به هاغه لونگيني شپې راشي
راز و نياز به کړو د زړونو په درزا کې

پام روژه چې د "حسن" ورماته نه کړې
بس ناڅاپه خولگۍ ورکړه په خطا کې

تشه مينه را سره وه دام يې نه و
نور په دې شتمن وطن کې زمونږ څه و

د تهمت مو څو ازغي په لمن خښ شول
نورد حُسن په گلشن کې زمونږ څه و

غزل

زرگيه بيا دې شور و شر ته را غلم
له دنيا ستړي دې بستر ته را غلم

خه پوښتي زما خه د دنيا حقيقت
بس لکه درد ناسور پره ته را غلم

لکه اوبه مې پل کرو غراو سمه
بېرته د خپل ياس سمندر ته را غلم

د پله په زور دې تلمه پرېوتم اوس
لکه غبار خپل مقدر ته را غلم

گنلم سپک يې د بڼکلا موجودو
لکه خځلي يې چې سر ته را غلم

کرې بدرگه به انالحق راسره
نن دې ظالمه که سقر ته را غلم

د چاد پېغلو خاطر و په خاطر
"حسنة" بيا د خيال محشر ته راغلم

په مخه راغله نوک نیولې شوله
په خه انداز یې دلداري کوله

خنګځنه تېره شوه راویې کتل
هم یې پښتو هم یې یاري کوله

غزل

په کتاب د گربوانه يې په لندو بڼو ليکمه
بياد سوي زړه آهونه په سلگو سلگو ليکمه

تا يو دم د تېرې شپې راز په لندو خهور سوا کړ
زه يې کيف د خمارونو په شپو شپو ليکمه

غريو نيولی ترې نه ځمه څه ويلى ورته نشم
حال د زړه ورته په لار کې د خپل تگ په پلو ليکمه

بيا هاغه زړه کيسه ده پرون هم په وينو سره وه
نن يې هم د زړه په وينو په زړو زخمو ليکمه

د هر چا د ويده غم چې تخنوي د غريو رگونه
هر غزل د ترمو اوبنکو په تودو قطرو ليکمه

د احساس په سرو بخرو د هوا په خپو باندي
نن د استان درته جانانه د بېلتون د شپو ليکمه

نه مريد لرم "حسنه" نه مې پير د شاعري شته
بس يو خو لوغړن توري تش په سرو لمبو ليکمه

چې مې لري محبت در نه پرده كړه
په هر لور مې دې بنكلا خوره وړه كړه

چې دې ما "حسن" ته وكتل په مينه
انعكاس مې در نالکه آيينه كړه

غزل

ستاد لوظونو خزاني ته راغلم
بيادي يوي نوي بهاني ته راغلم

شكردي ډپر خو غلط شوي نه يم
جومات ته تلمه، مېخاني ته راغلم

تازه عنوان ورته پېغور گنلم
اخيردي څنگه افساني ته راغلم

زاهد په بل زاهد شرلي كوزي
زه تري نه غلي پېماني ته راغلم

پل مې د زلفود خوشبور او اخیست
په توره شپه دې اشياني ته راغلم

ډپر محلونو ته د زړونو لارم
اخيرد خپل زړه ويرانې ته راغلم

"حسونه" شمارم دگرېوان تارونه
حساب کتاب د زمانې ته راغلم

په چامې لگي که ترخه خبره
دامې عادت دی کرم بنسکاره خبره

لکه اوبه له لوبنبي رنگ نه اخلم
هر مخاطب ته کرم د زړه خبره

غزل

نن له نوي درد ژغېږي زما ناسور پرهر د اوبنکو
راشه وامي خله جانانه يو حل بيا خبر د اوبنکو

نور مې خوف او وېره نشته د غمونو په صحرا کې
بدرگه راسره درومي څنگ په څنگ لښکر د اوبنکو

څه که اوبنکې او لفظونه رابنوبېږي مې له زړه نه
نه مې څوک په ژبه پوه شونه مې شته اثر د اوبنکو

پرې دمه تنه کې زړه کره نور مې وس نشته جانانه
له مودو مې درته وپېرې په گرېوان تغرد اوبنکو

د سلگيو په کاروان کې په صحرا د شپې کې درومي
نه لندېږي لويه خدايه زما د غم سفر د اوبنکو

د غم سيند پکې ايسار دی ته به هم پکې لاهو شپې
پتې سترگې مې لږ پرېږده مه پرانيزه ورد اوبنکو

ولي قهردي زيات پري نور شه غواړي ستمگره
نه مې چيغې شته په ژبه نه مې شور و شر د اوبنکو

هره خوا زر پرستان دي په دې چم کې يې ټول نشته
پرېږدئ خاورو کې شي خاورې د "حسن" جوهر د
اوبنکو

زما مزدوري د دنيا مينه گهني
خود جابر په خيرات شکر وايي

ده ته په ټول جنت کې حوري بنکاري
خو زما د خال تعريف ته کفر وايي

غزل

که هر شوژوند د غریبی دی زمونږ
همدا خورازد خوشحالی دی زمونږ

د سلگو تندر کې مو اوبنکې اوري
داسې موسم د زندگي دی زمونږ

وره کې انگریزانگر کې جشن لمانځو
څه بڼه تجلیل د آزادي دی زمونږ

سر پر دود خدای زړه د بنده په پښو کې
نوی انداز د بندگي دی زمونږ

د زولنو سوره هم لوبې کوو
دغه عادت د لېوني دی زمونږ

ظالمه ستا ملامتیا د ضمیر
دا خو ټول شور د خاموشي دی زمونږ

خوک په بگرام خوک په زندان دارگ کې
هریو وگړی نن بندي دی زمونږ

که لوگي کېږو هم سندرې وایو
"حسنة" خوی د سپیلیني دی زمونږ

تاپه جهاد کتاب قلم ساتلو
دی دغه دواړه په خنجر ماتوي

وايي چې توره مې خوک نه پېژني
مخ ته چې ورشي هغه سرماتوي

غزل

زما له سترگو و الوتله په ټول چم خوره وره شوه
چې خوشبو دې زما د اوبنکو په شبنم خوره وره شوه

په سفر يې د اسرار و د هستۍ ځان سره بوتلم
لکه لار هسې مې مينه تر قدم خوره وره شوه

د هوسا زندگۍ لمر ته د خنجر له سيوري راغلل
چې رڼا په کومو خلکو د قلم خوره وره شوه

کله شخړه وي په خپته کله جنگ په حقيقت وي
قبيله چې کله دلته د ادم خوره وره شوه

ستا ډيوې مې د مچکو تصور ته بلولې
چې تياره يې په انگر کې ستا د غم خوره وره شوه

لکه ولوېرې رڼا چې په آيينه او وپر کېرې
هسې ستا په مخ مې مينه په عالم خوره وره شوه

د "حسن" د عمر پانې د خزان باد رېږولي
چې وږمه دا استاد حُسن د موسم خوره وره شوه

يوه اوسپنيزه واسکت اغوستی په خپل ژوند مېن دی
بل له بارو تونه ډک کړی چې خپل حان و باپلي

نو قضاوت وکړه "حسنه" دومره گران خونه دی
چې به نو شوک دا خونړی د جنگ میدان و باپلي

غزل

لاس مې په زړه باندي ساقې ونيسه
جام دې لږ لږې د مستې ونيسه

د غړيو وړېځې دې په سترگو راغلي
باد ته يې زما د اسويلي ونيسه

پرک به يې نور و ته بلنه ورکړي
له لمر نه لږې اتنگي ونيسه

آئينود سترگو مې چاکونه وکړل
ورنه لږ لږې دې ځواني ونيسه

انگورد او بنکو مې په سترگو کې دي
ورته دې شونډې شرابي ونيسه

که ټکنی شوې د ژوندون په لارو
لاره د مينې د ولسي ونيسه

سترگو راوړی مې د اوښکو زنجیر
ورت ه غمونه لېوني ونیسه

"حسنة" پالي به لاخوانې جذبې
لېرلمن دې زندگي ونیسه

خینو بس نورو ته جهاد غوښتلو
زمونږ وطن یې غم آباد غوښتلو

ماته یې وې زړه په اسلام آباد کړه
خان ته یې ټول "اسلام آباد" غوښتلو

اختره پام کړه په دې خوا مه راځه

اختره پام کړه په دې خوا مه راځه
لار به غلطه کړې په غم به واوړې
ته به په شونډو خنداگانې غواړې
په ژړاگانو او ماتم به واوړې

دلته غدی د ویر په لوت لگیاده
دنیاد زړونو به تالا وویني
نه شوق د ژوند نه چاکې دم پاتې دی
نه به په خوله د چا خندا وویني

چا چې له لورې وي ټول کال نیولې
روژه اختره نو په خه ماته کړي
وچه ډوډۍ هم ترې ظالم لوتلې
ستا په راتگ یې چې په خوله ماته کړي

ته يې خبر چې دغه دولس مياشتې
په مونږه څومره توپانونه تېر شول
څومره به نور سر يتيमान ووينې
په کونډو څومره قيامتونه تېر شول

يتيمان نه غواړي عيدي له چانه
سر يې له اوبنکو دي لمنې ډکې
کونډې مو کرکه له نکريزو کوي
سر يې له وينو دي منگولي ډکې

هو! شته اوس هم څه بختور وگړي
ورځه هغوی کې به ته سيال بنکاره شي
چا چې زمونږ غم کې خونبي ومونده
د دوی محفل کې به مشال بنکاره شي

ورځه مانيو د کابل ته لاړ شه
څوک به دې گران په مرغلرو واخلي
ړنگ چې بمونه کړي په مونږ کورونه
دوی مو تاوان په شنو ډالرو واخلي

شورد ټوپک مو په سرو نو کې دی
ساز او سرود ځان سره کېږده ورځه
مبارکي لسه زور ورو واخلسه
مونږ د سلگو په غېږ کې پرېږده ورځه

ريال په يوه جنت يې بل لاس کې و
بل يې هر يو گڼی د کفر بچي

اوس د غريبانو شنه مخونه خټي
چا چې اسلام په گزد رپرې کچي

غزل

زه به د تا غم ته مې ارمان په غېږ کې ونيسه
زه به دا مېلمه، ته دا ميزبان په غېږ کې ونيسه

وگوره د خپل حسن له هسکه زما د عشق و سعت
والوزه خپې زما د رومان په غېږ کې ونيسه

تاو لکه ساحل کره ترې اشناد محبت لېچي
زما د طغياني ژوندون توپان په غېږ کې ونيسه

جوړ به يې له خاڅکونه سرکشه سيلابونه شي
اوبسکې دې جانانه د گړپوان په غېږ کې ونيسه

گورم تور قسمت مې په رڼا کې ستا د سپين تندي
لږ مې دې هندارې ته حيران په غېږ کې ونيسه

پر بږده په بنو يې چې پرېشان خيالونه و خنډم
ما پرېشانو څټو ته پرېشان په غېږ کې ونيسه

دوی که در شری "حسنه" تاته د گناه کانی
ته یی ټول د مینی د ایمان په غبر کې ونیسه

یو شعر

په هنرد اشنایې د غم دې پوه کړم
که دې غم راځنې وانه خیست جانانه

غزل

زخمونه شه و زما د زړه خو موسېدل گلونه
ستا چې د سترگو په ککو کې غورېدل گلونه

ستا د يادونو اورېده چې پرې د وینو پرڅه
په هر پرهر کې مې د زړه راټوکېدل گلونه

نسیم د روح مې ترې نه ډکه کړه لمن له خوشبو
په هره څانگه دې ځوانۍ يې زنکېدل گلونه

گلشن وطنه څوک به څوک ترگرېوانه رانیسي
چې هر مالیار دې پخپل لاس باندې رېبل گلونه

تا خو خپل ځسن ته چېراند اسمان ستوري څارل
ماد احساس درته په لار کې ویړول گلونه

زه چې د عمر د خزان په تصور کې ډوب شوم
د تا انځور د پېغلټوب پکې ټومبل گلونه

څنگه به هېر کړمه هغه ازغي ازغي وختونه
تاد موسکا به چې اشنا پکې شيندل گلونه

چې بې خوله په رخسار راغله پرې دلگيرولې شوي
"حسنة" څه و خويه پر څه لمبېدل گلونه

مراندي د زړه مې له نغمو ډکې دي
پکې دردونه ستاد مينې زانگي

شنو زرغونو ته مې داوښکو گوره
پکې رنگونه ستاد مينې زانگي

غزل

پکې د مخ شني زرغوني خورې شوې
چې دې په اوبسکو کې شغلې خورې شوې

لکه طاووس چې کړي خورې بڼکې
لېچې يې پرانستي جلوي خورې شوې

شهباز د درد مې تخنوي زړگوتی
چې يې په مراندو کې نغمې خورې شوې

هسې موس ترگې سره و جنگېدې
خومره بيالور په لور کيسې خورې شوې

تالا مسکې شونډې پرانيسې نه وې
په ټول محفل کې سرې پيالې خورې شوې

د شال پانوس کې شوم وړپټ "حسنه"
په هريورگ کې مې لمبې خورې شوې

غزل

نن افغان د نوي وخت بهير ورک کړی
اسيا ځکه د غور ځنگ امير ورک کړی

زور وړ د زمانې يې ليکوالان دي
چې تاريخ د تور او سپين توپير ورک کړی

د جمال او د جلال پولې يې نشته
تصور مې چې د يار تصوير ورک کړی

زور او زريې په اسانه ځکه وموند
ددې خلکو اکثریت ضمير ورک کړی

هر يو کس يې تيل وهي د جنگ درياب ته
لويه خدايه پښتنو دستگير ورک کړی

شيطانان د زمانې يې چې اوس ليکي
ملائیکو د پښتون تقدير ورک کړی

يا به خان يا به ظالم په کانو وولي
نن "حسن" لېوني بيا ز نځير ورک کړي

چې ساده وي نه د خان نه د جهان شي
چې هوشيار شي بيا يواځې د خپل خان شي

خو چې عقل يې معراج ته په ختو شي
خان ترې هېر شي خو تر نورو نه قربان شي

غزل

خومره واره وي د خانانوزرونه
وي خزانې د غريبانوزرونه

خلاصې تهې گرخي له ډېرې گرمۍ
سوځي حسرت د عاشقانوزرونه

شمې لمبې يې په رگو کې پوه کړه
تخنېرې بيا د پتنگانوزرونه

پکې نخاکړې د فردوس بسا پېرې
د ارم باغ وي درندانوزرونه

مرمرې لپچې تر "حسنة" تاو کړه
چې واخلي او رد رقيبانوزرونه

غزل

نن په دې محفل کې زندگي لار ورکه کړې ده
شورد محبت دی خاموشي لار ورکه کړې ده

لايې ازانگې د ملالی د تپو غوږ کې دي
بيا چې په ميوند کې فرنگي لار ورکه کړې ده

لار مې د جومات او مېخاني ترمنځ پوتې کړله
ستا په محبت کې مې مستي لار ورکه کړې ده

سرتيتوي خدای ته خويې زړه وي د بنده پنبو کې
څنگه له دې خلکو بندگي لار ورکه کړې ده

زيرې مې غمونه له هر زغم نه زاره ترکی شوم
زړه ته مې ناترسې خوشحالي لار ورکه کړې ده

نن رانه ادا ب د محبت "حسنه" مه غواړه
ټول سرور سرور يمه خودي لار ورکه کړې ده

غزل

زما د عشق د ميڪډي ميخوږ پيدا شو
هر پرهر ته مې د زړه ټڪور پيدا شو

زه به مريمه په قبر مې ناري كړئ
چې بي كوره پښتنو ته كور پيدا شو

بي وسي چې د زړښت خومره خاموش كړم
هومره زيات مې په جذبو كې شور پيدا شو

نورې مه خخوه ياره پرې ستي شوم
د سرو او بڼكوله قطرو دې اور پيدا شو

كه هر خومې زړه د عمر چيو و خوږ
لكه مې پكې يونوى زور پيدا شو

گوره پام چې پښېمانه باندي نه شي
غم دې خه و زما د غم غمخوږ پيدا شو

چي دنيا اوس ورتہ سپينه سپينه بڻڪاري
د "حسن" درندو سترگو تور پيدا شو

خومره خوش بخته دي دا ڃينبي خلك
چي يي په ناسته مال دولت وگهي

مونږ په حلالو پسي ځان و باپلو
دوى په حرامو كې جنت وگهي

غزل

د الفتد وينو پر خه يې خادروي
په خندا لکه غوتی چې مې پر هروي

هر ما بنام دې سپين هلال د جبين وينم
هر سهار خک په ما باندي اختروي

له خپل ځانه به پوره وي ترخوژوند کا
چې هر چاته يې خراغ بل لکه لمروي

چې لوگي د اسويلي يې له خولي خپري
چا به اور ورته بل کړی په تپروي

په مال مرد شپې راخپري چې تا وينم
په تيارو باندي لړلی مې سحروي

هسکه غاړه کړي را تپته هوش مې واخلي
لکه ايښې صراحي خوله په ساغروي

ترپلواندي درگوري زړه دې يوسي
په پرده د جينكيو شه باوروي

د صدف غوندي خاموشه "حسن" خوښ وي
چې شه وایي خوله يې ډکه له گوهر وي

هو بهو چې دې خیره درته بنکاره کړي
د هندارې غوندي دوست له خدايه غواړه

چې ستاينه ديوبل کړي تل "حسنه"
دواړه خره دي گروي ديوبل غاړه

غزل

پرې مې ږده اشنا د غم داستان راباندې مه وايه
حال مې د ريښې ريښې گربوان راباندې مه وايه

پت مې د وطن او د پښتو درسره وپالي
نور خومي قاتل ته قهرمان راباندې مه وايه

هر خو که غربت او بې وسي خوله راتړلې ده
گوره نو شيطان ته خو انسان راباندې مه وايه

بني جېبان بې ډک کړل اوس به چپ ورته وروړاندې کړي
ډلې ته د غلو خو وزيران راباندې مه وايه

ما ستا په خاطر شفاخانه ويل روغتون ته تل
اوس خو نو اشنا بيمارستان راباندې مه وايه

نه غواړم درمل درنه پرهر پرهر دې پروت يمه
مالگې د خيرات ته خو درمان راباندې مه وايه

برخه يې د ځان په هريو کار کې مقدمه وي
دې ټيکدارانو ته واليان راباندې مه وايه

زه "حسن" به ستا د بې وسۍ عذر ټول ومنم
مار ته د لستونې خو جانان راباندې مه وايه

په رښتيا چې جهالت لويه پرده ده
پتوي واړه عېبونه له خاونده

که جاهل خبر له خپلې ناپوهۍ وای
و، اخیستی به يې لاس له خپله ژونده

غزل

نورې هیلې مې گلفامه د ازغو په غېږ کې واخله
یو ارمان د محبت مې د خوشبو په غېږ کې واخله

عشق تصویر کړم د ورېځو او بڼکې او بڼکې یم خڅپرم
خو شېبو ته مې د مینې د لېمو په غېږ کې واخله

ته چې چې ځې درپسې گورم بس ورځه په مخ دې ښه شه
دا تصویر د رڼو سترگو د آئینو په غېږ کې واخله

لکه وریځې هلته اوري چې اړتیا یې چېرته نه وي
ماد غم له دې بارانه د ښو په غېږ کې واخله

وینم خوب مشکین ماحول دی د رخسار گلشن ته خپرم
پتې سترگې مې د زلفو د زانگو په غېږ کې واخله

ته چې چې ځې درپسې خغلي د لمريز حسن مېرمنې
نور مې سیوری زړه له خاورو د جلو په غېږ کې واخله

د مچکوپه کفن کې د بنگړوپه شرنګهار کې
"حسن" گورد محبت ته د نغمو په غېږ کې واخله

مونږه هر وخت یوه داسې جنګ ته دانګو
چې قرباني یې وي زموږ په برخه

که کومه خوا پکې برلاسي هم شي
خو ناکامي یې وي زموږ په برخه

غزل

هسي بار به دې په ما باندې احسان شي
پر پرده تش مې زړه د او بڼکو په باران شي

جنگ دې ورک شي غريبان پکې سرو خوري
زور ورو ته د سرو او سپينو کان شي

د نيويارک ډېرې خځلې يې جارو کړې
اوس يې پر پرډئ د پيسو جارو کشان شي

د فساد مهال گټونکي به تقدیر شي
ټول به بياله خيره نوي وزيران شي

له مودو دلته دايوه قاپده چلېږي
چې نوکر شي د پردو زمونږ حکمران شي

تظاهر نه چوپه خوله بڼه يې "حسنه"
چې صفات دې لکه گل خپله گويان شي

غزل

ولي غوره وي راباندي اوس د خپل ديدار لمن
ډكه مې له ترخو چې شوه ياره د مزار لمن

ناست يمه د وخت په څلور لارې كې په تمه دې
هرې يوې شېبې ته مې نيولې انتظار لمن

شور به دې مړژواندي زندگي كړي په نغمو د ژوند
وينسه جانانه زما د اوبنكو د ابشار لمن

اوري به تر عمره ازانگې د انا الحق زما
سامې كه تربته ستمگره كړي د دار لمن

راكړه پرې د حسن سوداگره يو مسكي نظر
ډكه مې راوړې ده له اوبنكو د رخسار لمن

كوم يو وټومبم د روح اوربل كې ټول گلونه دي
تسه دې "حسنه" ده په شعر كې د بهار لمن

غزل

راشه د بل چاد زړه سر خونه يې
زړه دې راټول کړه سمندر خونه يې

غم ته مې راوړې د موسکا لرونه
اوبنکې مې ږدې پکې زرگر خونه يې

سترگې دې نه لگوي چک په زړه مې
وايه جانانه مروړ خونه يې

زه که زړه خورم خويم پردیس خوړلی
ته خومه ژاړه مسافر خونه يې

که هر خو بنکلی يې لندنه نوڅه
زموږ د کلي ما زدیگر خونه يې

پرېږده پيوند مې شي د زړه چاکونه
ولې رالوېږې پکې لمر خونه يې

څنگه بېرې درته د زړه و تېرم
طوفاني حُسنه څه لنگر خونه يې

وي چې "حسنة" څنگه مخ درلوخ کړم؟
څه د بنګر يو سوداګر خونه يې

حيایي مخ ته لکه زغره راغله
شکر په خوله يې نایبره راغله

چې جوړه شوې وه زما په زړه کې
په خوله ددې هغه خبره راغله

غزل

مه راءه زما د زړه درمانه دلته مه راءه
شې به بې په خړيکو کې ستومانه دلته مه راءه

جار دې تر قدم شمه جانانه دلته مه راءه
عشق دلته گناه ده په ما گرانه دلته مه راءه

زما چې خواني گل شوه د بنکلا سپر ليه تم نه شوې
ئه ور ځه بل چپرې اوس ناخوانه دلته مه راءه

لا خو مې په وريت زړه کې خاپوړې کړې غوتۍ هيلې
سربه کړم سر تور درته خزانه دلته مه راءه

هسې به مې و بين د زړه په غولي ارمانونه کړې
نه کېرې زما او ستا قربانه دلته مه راءه

نه دې شو لمانځلی ما زديگره د ديدن په خيال
مونږ خو مسافريو وه نادانه دلته مه راءه

نور مې د احساس په پرهرونو پټۍ مه تره
پرېږده چې لمبه شي مهربانه دلته مه راخته

زه يې لټوم د وصل شپې په تورو څڼو کې
ورک به په تيارو کې شي هجرانه دلته مه راخته

اووري پرې بخري د جانان د جانانه خدا
نن خود "حسن" د غم توپانه دلته مه راخته

د زړه د وينو ورتنه ورکړه جامې
ناوې به پېغله تمنا شي درته

د زړه چاودون نغاړي "حسنة" پکې
لکه غوټۍ چې په خدا شي درته

غزل

په خزان کې د زړښت يې نوبهار کړم
که په زړه د عشق دا غونډاله زار کړم

دا منه چې دا ستا زړه مې خزانه کړو
خیر که زه د خپلې مینې غنا خوار کړم

په نغمو ځان غور زوم له هر کړنگ يې
تنوع د زندگۍ لکه اېشار کړم

نه مې خوند نه مې ترتيب و د خبرو
خوږو شونډو د اشنا شیرین گفتار کړم

که يې غم په سترگو وړوند کړمه "حسنة"
په امساده محبت به يې رفتار کړم

غزل

خه اورد خپل احساس مې خه پردو خوړلی يم
پردېس يمه جانانه اندېښنو خوړلی يم

اشنا غوندي پېغام يې په ککو کې په خندا و
نن داسې نااشنا سترگو چرو خوړلی يم

هر درد مې نغمې پيايي د زخمونو په ورشو کې
د عشق داسې نازينو حادثو خوړلی يم

بس برخې د ازل دي ماله زړه منلي دي
ته خنده لکه گل که زه ازغو خوړلی يم

نه غم سره اشنا شوم نه آرام راځي بې غمه
خه داسې بورنوونکو و سوسو خوړلی يم

زلمي چې مې په زړه کې لاد عشق دي ارمانونه
دا ټول د لېونتوب پېغلو جذبو خوړلی يم

بس شه مي کړې پوښتنه د لمرمخيو په مالت کې
شبڼم غوندي "حسنة" پلوشو خوړلی يم

د امت زاج داد بنـکلا رنگونه
خومره شهکار دي د فطرت کارونه

ستا په گل رنگ بدن نازکې جامې
زما د رنگين غزل نازک خيالونه

غزل

په گودر به مازديگر غوندي در پرپوخم
په لمبو به دي مجمر غوندي در پرپوخم

زه به ضد ته به زاري كړې خو ا خبر به
په زنگون به مرور غوندي در پرپوخم

پر خپي او بڼكې به دي و ختم په ژبه
گله غېر كې به دل مر غوندي در پرپوخم

بس دي اور ته مي نور مه پوكه ظالمه
په لمن به د شرر غوندي در پرپوخم

ډېر مي مه رته اخير به دي جانانه
په لېمو كې د نظر غوندي در پرپوخم

لږ كړه هسكه صراحي غاړه را تپتته
چې په شونډو د ساغر غوندي در پرپوخم

له نظر د نظر بازو مه ویر پرېه
په سپین مخ به د خادر غوندي در پرېوخم

د "حسن" د مینې درد به هله حس کړې
چې په زړه دي د پرهر غوندي در پرېوخم

په تهرمي د بيلتون توري شوي پخې
د خوړو يادونو زغري راسره دي

چې اړتيا مي نه د مي اونه د نى شته
ستاد سرو شونډو خبري راسره دي

غزل

خمار دی ستاد سترگو که جامونه لپوني دي
فکرونو کي مې شور دی او خيالونه لپوني دي

که سوخي مې حواس ستا په لمبه لمبه بنکلا کي
قبول مې دا دوزخ دی جنتونه لپوني دي

چې خوک يې راخطا کړي بس زمونږ په تندي لگي
دا غشي دي رانده که دا سرونه لپوني دي

ما بوخه شوگهري دي د زلفانو شېستان ته
تر سر مې کره مړوند چې مې خوبونه لپوني دي

توپان دی د مغرورو خنداگانو په هر لوري
خوک اوري په دې شور کي فريادونه لپوني دي

ورپخو د اوربل کي يې برېښنا شي په جبين کي
راووري په مېنو تندرونه لپوني دي

کيسه به يې "حسنه" ستاد زړه وه ورته کړې
د درد ژبې يې پرې دي پرهرونه لېوني دي

رانه غوښت يې جام د اوبنکو، هر نفس د زندگي مې
اوس چې پوخ شومه په غم کې د کباب غوندي له تندي

د روان درياب په غولي، هستوگنه به زه څه کړم
چې مې زړه چوي "حسنه" د حُباب غوندي له تندي

غزل

می پکې زاړه پراته پيالې بدلې شوي دي
هغه لېونتوب دی زولني بدلې شوي دي

چېرته اوس جانانه د احساس زخمو نه وسپرم
ستاد دېرین زړه چې کوڅې بدلې شوي دي

اوس مې هم اوسپړي د احساس په شور و شر کې تل
هسې مې د سترگو هنګامي بدلې شوي دي

ونغاړه بڼکلا د تغافل په حجابونو کې
پام کړه د جنون مې ارادې بدلې شوي دي

مونږ خولا اشنا د زړه فانوس درته نیولی دی
ستاد اورورین حُسن لمبې بدلې شوي دي

بیا هغه قاتل هغه سزا هغه مقتل وطن
تشی مود قتل بهانې بدلې شوي دي

خه به لوگوم د حسرتونو اسويلي ورته
اوس چې يې د حُسن تقاضي بدلې شوي دي

مينه يې "حسنه" د اشنا چې طغياني نه کړه
ستاد توپاني نظر خپې بدلې شوي دي

يو شعر

هر يو سړی به ترې نه خوند خه واخلي
شعرد "حسن" تقدير نامه خونه ده

غزل

د احمد بابا خنجر نیولی زنگ دی
چې په کورد پښتنو د پردو جنگ دی

چایې ژبه په ډالرو غوڅه کړې
د اسپرې چې په دې شر او شور کې گونگ دی

د پروني او شملو په پاکه خاوره
چا نیکر راته اغوستی او چالنگ دی

شعر مې ځکه هر یو زړه ته لار پرانیزي
تخیل مې د احساس په وینو رنګ دی

لکه غر په خاموشۍ کې دی سر لورې
په جامه که خوار "حسن" لکه ملنګ دی

غزل

جانانه پاتې شه له كوره مه ځه
ړنده به شم د سترگو توره مه ځه

په خاموشۍ كې به دې زړه وچوي
زما د زړه له شرو شوره مه ځه

تا خو قسم په محبت كړې و
وعده دې هېره كړه بد پوره مه ځه

پردي وطن دې ځواني و خور له
د پرديسۍ په نيلې سپوره مه ځه

ستاد الفت سيوري كې روږدې شومه
دنيا به شي په مانسكوره مه ځه

د وينو او بڼكې بهوي درپسې
د پرهرژلي زړه ټكوره مه ځه

ڊڀرو غمونو شو پپلولي ڀممه
ما چاته مه پر پرده غمخوره مه ځه

ڊڀري به نوري درپسي شي اشنا
زماد سترگو له پيغوره مه ځه

زه که په اوبنکو بلومه لمبي
ته هم "حسنه" له دي اوره مه ځه

د ژوندون په توپاني لار ځم يواځي
مگر دا چي خپلي اوبنکي مي همراشي

څنگه وساته زه ترې آينه زړه
کاني کاني چي "حسنه" دا دنيا شي

غزل

مونڊ ڊيو بل نه انتقام وڃوڻو
د خوشال خان غوندي بهرام وڃوڻو

لکه منصور مونڊ پڻستانه، قاتله
په ډار ډي بند نه و الزام وڃوڻو

يو لاپه بریت بل لاس وهي په ږيره
مونڊ ږي په کفر او اسلام وڃوڻو

په کورني جنگ ږي کړو وږي لومړي
په خود انوي ږي بيا په دام وڃوڻو

له ورکو خلکو کړو د لاري تپوس
د بي موخي مزل انجام وڃوڻو

ورسره کړه مود کو تر وژبه
چي ډي بازانو په خپل بام وڃوڻو

بیاچی د چاراباندي خولي ماتوي؟
تېر خلی یې غچ مونږ د ویتنام و خوړو

د پنجرې چرگ تر چارې ورسې
مونږ قفسونو د باگرام و خوړو

ولي به بل تر گروانه رانیسو
خپلې خندا لکه بادام و خوړو

اسلام او کفر ز مونږ گناه کله وه
بس پښتانه و تش خپل نام و خوړو

له تايي هم هېر کړد ميني غزل
مونږ هم "حسنة" ستا کلام و خوړو

غزل

مړ چې احساس وي په ډالرو د دربار کوڅه کې
مېنډې به خود ماشومان پلوري د هر بنار کوڅه کې

ملګرو راشئ بشر د وسته طبیبان راغلي
وېشي د مالګې خبراتونه د پرهار کوڅه کې

د کندوز بنار له کاروبار نه خو خبر شو جهان
خدا بزده چې څه به پلورل کېږي د مزار کوڅه کې

که یې چیچلي یو څو ځله خو چاره نه لرو
د وخت له جبره پنا غواړو د بنامار کوڅه کې

څوک د پردیس په خاموشۍ کې وینې شپې تېروي
څوک کړي خوبونه د بنگړو د شرنگهار کوڅه کې

دوی په ماڼیو کې پاس ټاکي د رشوت نرخونه
لاندي په مونږ انصاف خرڅېږي د بازار کوڅه کې

کري به نور شه په دې سيلۍ کې د وحشت
"حس" نه
په اسويلو خان تو دوه د انتظار کوڅه کې

که هر څو وینا د حق کري
څوک دې نه اوري بیان

چې دې زور متو کې راشي
وینا هله شي برهان

غزل

هسي زمونږ پري ديوبل سره سيالي وه
د خوشبو غوندي روانه خوشحالي وه

مادهر ارمان په ستوني چاره کېښوه
چې جذبېد محبت مې خليلي وه

ياپه دې بازار کې هغه جوهر نه و
ياسکه زما په گوتو کې جالي وه

د افغان د غېرت هغه شمال څه شو؟
چې رپانده پري شمله د ابدالي وه

ستا په زلفو کې تندي مې نظر غوخ کړ
که د شپې په لاس کې توره هلالې وه

چې د وخت خپو بدله کړه ښکاره شوه
چې دا سيمه د الفت هم ساحلي وه

يا خود اچي حقيقت د مجاز نوم دی
يا زما د شعر دنيا ټوله خيالي وه

هر چا لپي ډکولي چاول و
زه چي راغلم د ازل لمن خالي وه

اوس مې ستا اوربل په گل هم پېرزو نشي
زما په زړه کې دومره کله بخيلي وه

پرک يې ستا په آينه مخ کې راڅرگند شو
کنه مينه د "حسن" خو ازلي وه

يو شعر

دوی چې قاتلان و اتلان يې کړل
مونږ کړو شاعران د حادثو کاروان

غزل

خوشبېي به مينه ناکې درته راوړم
غم د ژوند نه به يې پاکې درته راوړم

له نادانو اداگانو سره پام کړه
ارادې به مې بېباکې درته راوړم

نن به ستاله خوايرغل د محبت وي
زه به سترگې شرمناکې درته راوړم

برمته يې په الفت کې رانه کېږده
مېن زړه به مې تهاکې درته راوړم

لاس نيولې به دې بوځي زما زړه ته
تلوسې به سينه چاکې درته راوړم

د "حسن" غوندې به اوږپه اوښکوبل کړې
چې غزلې يې دردناکې درته راوړم

غزل

ته چي لار شي په ما جوړ لکه محشر شي
ستړی روح مې له بدن نه مرور شي

ولولې د محبت مې که سرې شوي
پېغلتوب به دې د ژمي مازديگر شي

لاس گرېوان يې پرې حيا او محبت وي
اننگي يې ځکه سره د جنګ ډگر شي

په داغونو کې د زړه به دې راټول کړم
دم ختلي مې حواس ستا په نظر شي

بس ده پرنګ به په ژړا شم د يار خياله
مسافر ته خو وړه خبره غر شي

ترې نه تاو کړمه خادر د ترمو اوبنکو
چې مې اورد بېلتون بل د زړه په سر شي

لتپلاندي ٽوله شپه لکه لوگی یم
سري لمبي د محبت راته بستر شي

نن مي درد د زړه مېلمه دی خبر نه یم
چي سبابه يي پراود چا پرهر شي

په لمبود محبت کي مي درپټه کړه
چي هر داغ مي د زړگي لکه شرر شي

اسويلي به توپاني کړمه "حسـنه"
چي موجدونه د بنکلايي راخبر شي

يو شعر

خود به بدي د گيدر په غوږو لگي
چي زمري کړي په پښتو ژبه خبري

غزل

سرو کال شي نه تېرېږي زما د عشق موسم د اوښکو
ستا په ښار کې ږدم جانانه په ارمان قدم د اوښکو

زما د سوي ارمانجن زړه سوز گدازوي پکې نغښتی
چې ليکم يې لکه شمع هر غزل په نم د اوښکو

هر يو دم مې دم ختلی هره سا مې جل وهلي
چې همېش ورته ملگرو لپې وړم د اوښکو

نه اميد نه دلا ساشته نه د يار طبيبي سترگې
گوندي سپک بې شي دردونه ږدم په زړه مرهم د اوښکو

ته پروامه کړه جانانه زه يواځې نه درځمه
بدرگه راسره درومي څنگ په څنگ عالم د اوښکو

ټوله شپه ژاړي "حسنة" گلورينه ستا په ياد کې
چې بې پروت په اننگو وي هر سحر شبنم د اوښکو

غزل

ستا په هره يو ادا کي سلام پروت وي
پکي زمانوي غزل ته الهام پروت وي

هستو گن د گل خانې به څنگه خوب کا
چي په څنگ کي يې قفس د بگرام پروت وي

د خپل ذوق تسکين پرې کړم گني پوهېږم
زما به هم تش په کتاب کي کلام پروت وي

په پښو کي د جمود به يې دام پروت وي
چي په لاس کي د نا اهلوا سلام پروت وي

لکه پېغله پښتنه زينت يې زيات شي
چي په شعر مي نري شال د ابهام پروت وي

ستوري ټول پکي دانه وانه خواره شي
چي تر سرمي يې د زلفو ماښام پروت وي

د شعور په نورد تگ لارې ته گوري
چې په پيل کې د کاريې انجام پروت وي

د سبا بېلتون يې ژاړم لکه پر خه
کری شپه مې چې په څنگ کې گلفام پروت وي

موسکې شونډې راته گوري لاس مې ربرېدي
لکه تېري شرابي ته چې جام پروت وي

د کعبې په طواف بوخت هره گړې وي
په سينه يې چې د مينې احرام پروت وي

د اجل صياده هله يې سا واخله
چې "حسن" د يار په غېږ کې ارام پروت وي

يو شعر

چې ټول عمر څخېدلې و چې نه شوې
داوې سترگې د حسن که سمندرو

غزل

اوبنکې مې پرېږدئ چې کتار پاتې شي
چې د غم پلونه په دې لار پاتې شي

نظر به ووينځم په ترمو اوبنکو
چې تقدس يې در خسار پاتې شي

خيردې چې سترگې اړوي راځنې
پرېږده دا کيف يې د اقرار پاتې شي

کاش چې وږمه د اسويلي يې راشي
چې لږ حسرت مې د بهار پاتې شي

له ارمانجن زړه مې که ووتلې
تسه ډيوه به په مزار پاتې شي

ته چې کاسې د سترگو ډکې راوړې
خه به مې واک خه به اختيار پاتې شي

گل مخي لاري غم دي پر بنسود راته
لکه په گوته کي چي خار پاتي شي

سترگي په سترگو لگوي چکونه
شوندي به څنگه انتظار پاتي شي

نور و تیکه د جنت واخيستله
"حسن" به هسي گنهگار پاتي شي

يو ویش تمه پېری راغله
پنښتون یو شى راگیر کړی

يو په ريره پورې خاندي
بل په ريره کافر کړی

غزل

له سرې لمبې نه پتنگان خه غواړي
خدا بږده له ژونده چې انسان خه غواړي

مونږ ورته جوړه گرد له کره د جنگ
نور دا ناشکره شرمخان خه غواړي

خان غولوو چې ملامت به يې کړي
خوله حيوان نه به وجدان خه غواړي

خه کنډ والو ته تا انسان نه گڼي
له ودانيو نه پيريان خه غواړي

افغانستان خو خان ايړي کړو ورته
نه يم خبر چې ترې جهان خه غواړي

"حسـنه" مه يادوه تېرې کيسې
له تېر تاريخ نه افغانان خه غواړي

غزل

پاتې شه اشناد زړه چاودون کيسه لا پاتې ده
روح مې که ټپي دی د ژوندون کيسه لا پاتې ده

مه وينځه د زړه مقتل له وينو د شهيد ارمان
تري قاتلان دي د شبخون کيسه لا پاتې ده

لاخو مې خاپوړې کړي سودا د زړه په دشته کې
عشقه گړندی شه د جنون کيسه لا پاتې ده

لا به خومره غاړو ته چرې سترگې په لاره وي
دلته د ځنگل د روند قانون کيسه لا پاتې ده

خیردی که قلمه زه قلم د تا په جرم شم
وچ نشې د ظلم د مضمون کيسه لا پاتې ده

کړې يې لټپلاندې که په اور د ژوند کباب غوندي
صبر شه "حسنه" د گردون کيسه لا پاتې ده

غزل

جامې د اوبنکو مې لا سرو سترگو وېستلې نه دي
چې پکې وينې دې د ژوبل زړه ليدلې نه دي

زما په گلدان د زړه يې واوښتې د گلو خانگې
چا وې غوتې د پېغلتوب يې غورېدلې نه دي؟

مونږ وخت خپلو که هېچا ته څه ورکړي نه دي
خو ترمې اوبنکې موله چا نه سپمولې نه دي

وې په خوشبو يې مهجور زړه ته د لاسا ورکوم
چې مې تراوسه لا جامې د تا وينځلې نه دي

تالکه خوب څومره ژر هېر کړم دروغجنه اشنا!
ماله بهو ستاد کوڅې خاورې څنډلې نه دي

که هر څو تېري يو د مينې خو پښتو هم پالو
د چالمنې مو جانانه رانيولې نه دي

مونږ ڪه په اورد مقدر ڪي لڪه شمع ڙاڻو
سپرغي او اوبنڪي مو په چا باندي شيندلي نه دي

زمونږ په لمنو ڪري زاهد پرنستي لمونڻونه
چي مو په وينود انسان ڪي نبتت ٻڌلي نه دي

ململ په سر شونڊي يي رپي شومه دم شو خولا
شني زرغوني د حباب شال ڪي راکتلي نه دي

دا خو ويارهه "حسن" خولو غرن اسويلي
لمبي سلگي خويي لا پاتي دي راغلي نه دي

يو شعر

دمزارد توغ شنا ته مپي لڙ غور شه
چي په لوبه د ژوندون ڪي څنگه پڙ شوم

غزل

نن دې چې څنگه په خاطر کې راغلم
چې دهر بڼکلي په نظر کې راغلم

پکې راپته شه ډيوې بلې کره
درته د شپې په تور خادر کې راغلم

د خدای دا دوه بڼې ګرې بس دي ماته
چې په مؤمن پښتون تېر کې راغلم

درنه جار و ځم بیا به ورک شم درنه
لوګی لوګی يم په مجمر کې راغلم

له ویرې ستاد پروني تغافل
نن مې داوښکو په لښکر کې راغلم

تګد الفت په لار اسانه نه و
"حسنة" دردوم په پرهر کې راغلم

غزل

چې محفل ته دې د حسن منتر راوړ
هر یوزه ته دې شررد نظر راوړ

اسویلی دیارد خولې مې پر مخ لگي
که نسیم د گل له شونډو سحر راوړ

په دنیا غواړي حساب راځني خدایه
ستا په نوم یې په مونږ د لته محشر راوړ

نور مې پرېږدئ د مرگ سیوري ته دمه شم
پنډ د ژوند د اندېښنو مې په سر راوړ

په چپایې منگی تش شور پېدله
خو منگی د زړه یې ډک له گودر راوړ

ماشوم زړه دې رینګه پرېښوده "حسنة"
دا بیا چا ورتهد شونډو شکر راوړ

غزل

دومره نه یم بی ادراکه
زماریه مینه ناکه

د خپل زړه په رنځ پوهېږم
قدم نه اخلی بېباکه

تا خو ویل چې تا جوړ کړی
د پیالی غونډې له خاکه

اوس خو پوتی پکې نشته
نورانی الهام له تا که

په ځوانی په پکو کړم
وتی نه دی لاله واکه

پتوم بالا ترخوزه
دا پرهر لکه تیا که

ربه نورمي دا کنڊول ڪڙه
راته ڊڪ د عشق له ڄوا ڪه

منصوري وزري غوا ڀرم
چي بهرشم له افلا ڪه

د جنون له صراحي را
داسي مينه سينه چا ڪه

چي دنيا مي ڪري د ذهن
له خيرن عقل نه پا ڪه

يو شعر

بل درمل ددي طيب په لاس ڪي نشته
د "حسن" د شعر لفظونه دي دوا شه

غزل

يادونو مې فکرونه تخنول درته کنه
په تال د بې خودی، يې زنگول درته کنه

چې کرل مو ارواگانو پت پتوني پکې ياره
خمار هغه وختونه خند بدل درته کنه

دردونه کوربانه مې خبرول ستاله راتگنه
زخمونه مې د زړه چې پلټل درته کنه

هر خو که راپسې وې د محفل سترگې جانانه
په کونج کې مې د سترگو خو کتل درته کنه

په پانوبه د شونډو د "حسن" راوینبېدلې
نن څنگه وې ويده چې ده ژړل درته کنه

غزل

ماد سترگو په سلام غېرې ته یوسه
غلی غلی مې د جام غېرې ته یوسه

غم د هجر مې بدن کرو او بڼکه او بڼکه
درنه خاخم ما په پام غېرې ته یوسه

ستوري ستوري ارمانونه مې راوړي
ماد زلفود ما بڼام غېرې ته یوسه

نور په خوکه د قلم دې تاریخ لیکه
بس ده توره د نیام غېرې ته یوسه

پرخه نه یم په سندرو کې درځمه
لکه زرکه ماد دام غېرې ته یوسه

د بخت ستوري ما په شا کړه چې ور کېږم
له پردو نه مې د قام غېرې ته یوسه

په اوږد موسکي شونډو دل ارامه
ستري روح مې د ارام غېږې ته يوسه

د قاصد نگهت فرياد يې په غوږ اوږم
ما بهاره د گلغام غېږې ته يوسه

د غرور له هسکه راغلم لکه پرڅه
گلله ما په احترام غېږې ته يوسه

ستا د تور اوربل طواف ته يم راغلی
ماد وړانگود احرام غېږې ته يوسه

غم يې تور لکه بورا کر مه "حسنة"
نور مې ژرد گل اندام غېږې ته يوسه

يو شعر

که مې وي سترگې تل له اوښکو ډکې
شنې زرغونې مې هم په اوښکو کې وي

غزل

لاخو ترمنزله پوري ډډري فاصلي دي
ووايه زړگيه تاكي خومره حوصلي دي

بيا په پښتنو باندي ابادي هديرې دي
جنگ ته د پردويي چي رواني قافلي دي

شته راپكي دم چي ستمگره وارخطا نشي
اوس خومي لا پېغلي د زخمونو ولولي دي

ډېر ته يې ژبي په ډالرو كه پرې كړي دي
شته لا ډېرې خولي چي پكي پاتي سرې لمبي دي

شينده اوس سپرغي سپرغي لفظونه په شعرونو كې
خړيكي د احساس دي چي "حسنه" مېلمني
دي

غزل

د زړه تنه اکې په ازغو پرېوتې
اوبنکې يې بيا چې په بنو پرېوتې

جوهر د سترگو مې و زنگ و هلی
چې خړې دورې په آئینو پرېوتې

دا په سپین غر شوي توري وریخي خوري
که دا ستا زلفې په اورو پرېوتې

خود به ځانونه خدايان گڼي اوس
ورته چې تندي په سجدو پرېوتې

په لود سپيکر کې اذان مه کړه ملا
د کلي پغلې په سپېدو پرېوتې

ستا د خدا تندر مې يو وړ نظر
شوندي مې ستا په انگو پرېوتې

پردي جندي يي په وطن پورته شوي
جگي شملې د پښتنو پر پوتې

جذبې سرې شوي د خواني "حسنه"
واوري په لارد تلور اتلو پر پوتې

ای زم ما بنکلی جانانہ
زما په زړه کې یوه سودا ده

ستارنابه خه رنایوي
چې ستا سیوري کې رناده

غزل

وشيندئ پري اوبسکي په وطن اور لگېدلی دی
نه خاندي گلونه په گلشن اور لگېدلی دی

ويني د کابل که د خيبر اوبسکي ورپاکې کړم
خدايه د پښتون په روح او تن اور لگېدلی دی

هاغه دي لمبي د شفق خپري د افق په خوا
بياد سباون په سپين کفن اور لگېدلی دی

ستا تر محلونو به يې هم سپرغی در ورسې
نن که زما د هيلو په لمن اور لگېدلی دی

اوس هم د فرياد او درد په وصل قدغونه دي
مه ژاره پرون دلته په نن اور لگېدلی دی

خښي مو تنده غري لاد سولې د غزال وينې
بوی دی د باروتو په ختن اور لگېدلی دی

چېرته به اشناد محبت د نغمو ځاله ورو
مات دي چنارونه په چمن اور لگېدلی دی

څنگه دې له خپل محل نه پورته شني لوخړې شوي
تا خو وې چې لري په دېنمن اور لگېدلی دی

ځمه نور "حسنه" د جنون د پير لمن نيسم
حسن لوپه شو په ديدن اور لگېدلی دی

يو شعر

څوک له لوړې ماشوم پلوري څوک غمي د بدخشان
تور بازار کرو ظالمانو زموږ گران افغانستان

غزل

د یوې د ارزوگانې بلوم که ته راځي
جرگې د ارمانونو درلېږم که ته راځي

چې کړنې د خپگان دې چپرته رانشي په ټنډه
زخمونه په ټماکو کې ټوبم که ته راځي

د وصل په خوشبو دې لمبېدل غواړي جانانه
جذبې د لېونتوب راوینوم که ته راځي

تیارې د بېلتون خیرې په خوځښت کړه د ښو
زه غېږدرته د سترگو غوړوم که ته راځي

هر خودې که د حسن د غرور څوکه ده هسکه
کېږدی پرې د الفت درته وهم که ته راځي

بانه به دې درانه شي په گردونو زموږ د کلي
سرې اوښکې دې په لاره کې شیندم که ته راځي

له ډېرې مودې پروت دی د دردونو په کوڅه کې
توتې زړه د "حسن" راټولوم که ته راځې

هر څوک قاضي او هم مجرم ځکه دی
چې هر چا دلته محکمه جوړه ده

په څه چې نه پوهېږي کفر يې کړي
جهالت دلته بڼه پلمه جوړه ده

غزل

محبت به یو په دوه کړم راته راشه
چې اوبه اوبه دې خوله کړم راته راشه

په مچکو به دې شونډې کړم مشغولې
ورنه هېره به پلمه کړم راته راشه

د مدهوشو نظارو په سیل به لار شو
ټول حواس به دې نشه کړم راته راشه

خیر امانه په کنډو د زړه راواوړه
هر یو ناز به دې مېلمه کړم راته راشه

درته کړم به چراغان د زړه داغونه
شپه به جوړه د واده کړم راته راشه

رانږدې به دې لمبو ته د ټټر کړم
کانی زړه به دې اوبه کړم راته راشه

له "حسنه" به ڪرم تاو مرمري لڀچي
دا وعده به درپه زړه ڪرم راته راشه

ستا په يادونو زندگي تپره وم
تش په دردونو زندگي تپره وم

خينبتي مي خاورې وې عدم په اوبنکو
چي په غمونو زندگي تپره وم

غزل

چې نظر د خپل جانان د سترگو نشې
تر هغه به یې ارمان د سترگو نشې

په اختیار کې مې د زړه نه دي جانانه
چې خپه مې په باران د سترگو نشې

تش په غم مې مه راخته د زړه هم اوره
لکه او بڼکې بنديوان د سترگو نشې

زما د سترگو په آئینو کې ځان ته ځیر شه
په چرت مې چې چېرې ان د سترگو نشې

د ستومانو ارزوګانو مجبورې وه
په شوخی چې مې پرېشان د سترگو نشې

د سپېڅلي محبت روی مې دروړې
هسې تش مې چې ګومان د سترگو نشې

ډارد دار او درســن به د سره وي
په بڼو چې او پزان د سترگو نشي

د نظر پستي خپي به درته غبرگرم
وار خطا مي په طوفان د سترگو نشي

په ليدو چې د "حسن" تيتي په ناز شوي
په وعده چې پښېمان د سترگو نشي

له مودو مي د خپل غم داستان ايسارو
نن مي سرو سترگو د نم په ژبه راوړ

د عشق درد وي هر سړي په زړه خپلي
هسي مونږ بس د قلم په ژبه راوړ

غزل

خه به شاعروي چې په شعريې نه مړېږي خلک
خوله مجلس يې چې په منډه او چتېږي خلک

نشته قاتل نه په لمن د چا د وینو نشان
دا به دروغ وي چې بیا هم دلته قتلېږي خلک

نن وي مامور سبا وزیر په دې زر خېز وطن کې
خومره ژر ژر ملگرو دلته را لویېږي خلک

د جذب ظرفیت چې نه لري په نازيې مه غوروه
کنه نو بیا به دې له گوتو نه نسوېږي خلک

باور پرې مه کړه بس تش لافو ته يې سر خوځوه
دلته چې ډز شي د یو بل تر شا پتېږي خلک

څنگه خاموشه مې د زړه په هدیره تېره شوې
د مړو سلام ته خو ظالمې لږ ودرېږي خلک

پربرده چي وچني "حسنه" محلونه واره
اخير جونگري ته د ميني راستنبري خلک

کوگل

دا منم چي به يې غولی
تاته هم هوار بنکار پري
خوزماد زره د وينو
سمندر پخپل کوگل کي
د پري لورې او ژورې
د ژوندون دي پتي کري

غزل

لکه لمر نظر مې یوسي، په حجاب د پلوشو کې
عجیبه پرده داري ده، د وصال په تماشو کې

زړه مې مات نه کړې جانانه، محبت به مې سپوا شي
لکه خور چې د چا عکس شي، د هندارې په ټوټو کې

چې دا ستا د زلمي حسن، حق ادا شي پکې یاره
بیا دې زما ځواني شي خاورې د حسرت په هدیرو کې

په فطرت کې وي سپېڅلی، چاپېریال سرې خیرن کړي
د رڼې چینې اوبه شي خړې پرې په ویالو کې

پېغلې څړیکې مې د خوږ زړه، ستا د حسن سوبت غواړي
د الفت سندرې وایي د زخمونو په کوڅو کې

یو دې برنډ زړور بانه دي، بل حیا لرې لېمو کې
څومره خوند دا امتزاج کړي ستا په سترگو پښتنو کې

اجنبی به ورتہ بنکارې، گوره ورنه شې "حسنه"
بهرني سپي به دې و خوري د کابل په دروازو کې

اسويلو سره مې او بنکې بدرگه شوې
پام ترې جوړ بادو باران جانانه نشي

سيند د او بنکو مې ډاډه په بيار اتلو کړه
چې دې پلونه د تگ وړان جانانه نشي

غزل

سین د وینو وروړم د جانان له غېږې پرېوتم
زه ناسور پر هر و م د در مان له غېږې پرېوتم

تا ورته تندی ما ورته سر په پښو کې کېښودو
مه وایه ملا چې د ایمان له غېږې پرېوتم

تشی مې په سر لکه پرېوکه سپرې خاورې وړې
زه چې مې د ژوند د بیابان له غېږې پرېوتم

ستوری و مه خال دې کرم له خپل مداره ووتم
ستا په سپین تندي د کهکشان له غېږې پرېوتم

هره یوه لحظه مې ولولو ته پېغلتوب بڅښي
ستا په محبت کې د دوران له غېږې پرېوتم

خوبه تا په زور نیوه زما د مقدر مخه
اوبنکه د حسرت و م د گربوان له غېږې پرېوتم

اوس مي چي په سترگو کي خپانده جنون نه وينې
ستاد اداگانو د توپان له غبرې پرېوتم

زه يې چي د مخ د لمر په نور کي څنگ کي نه ليدم
ستوري د تيارو وم د اسمان له غبرې پرېوتم

ډبرې مې د خپل ځان خبر لوڅې خواوې وليدې
مينه کي "حسنه" چي د ځان له غبرې پرېوتم

ډيمو کراسي مو کره بدله جامه
ملا مو هم په درېشي کي گرځي

د نورو غله تر مخ څادر وپېچي
زمونږه غله په نېکتابي کي گرځي

غزل

يو موشپي د ماتم تور خادر اغوستي
بل کفن مود رها سحر اغوستي

مېلمانې يې زعفراني خالونه بيا دي
زېر لباس د مازديگر گود راغوستي

تل مرثيې د خوانيمرگو هيلو وایم
هسې شعر مې سندرېز هنر اغوستي

اوبنکې مه خخوه ياره اوس به وچوي
گوره زړه مې جبابي تتر اغوستي

زما د زړه پوښتنه ولې کړې له مانه
چې هر شعر مې د آئينې جوهر اغوستي

دا يې ته په سره سالو کې وې ليدلې
چې مې درد د زړگي سور پرهر اغوستي

د سپند غوندي فریاد د مودو باسي
پر پرده زړه مي د لمبو مجمر اغوستی

په نظر د هنر مندويي پرک لگي
که صدف مي د غزل گوهر اغوستی

د بيديا کاني پرې درې ورې مات کړئ
"حسن" اوس د لېونتوب سپر اغوستی

تغافل ته مي دې نوم د ادا ورکړ
د شاعر د محبت هنر ته گوره

که گلونه د بهار چپرته درياد شول
د "حسن" د زړه گلگون پرهرته گوره

غزل

زرونو پوه يو بل لگولي سترگي
هسي له سترگو شرمېدلي سترگي

دا په خوشبو زماد الفت لمبېده
ما په سرو او بنکو کي وينخلي سترگي

چي پکي خلي ستاد غم غرېدي
زما به څنگه پتېدلي سترگي

له بي صبري مي گڼي ونيسي
چي کري راپورته خوبولي سترگي

نور به مي څه ليدل په دک محفل کي
لکه آئيني يي پر کيدلي سترگي

د بهو غشي تر حيا ووتل
چي په الفت کي جنگېدلي سترگي

ته خو چي لاري پسي لاري اشنا
زما دي په هر پيل خچيدلي سترگي

تا خو قسم دنه راتلو کړي و
"حسن" لاييا هم غړولي سترگي

د تندي غوتي دي پرانېزه جانانه
چي نن رازد محبت دانه دانه شي

ډکي سترگي مې راپاکي په خدا کړه
چي مې او بنکي د حسرت دانه دانه شي

غزل

ډکې لپې له سلگو تریزدان یوسي
نور بې وزله لاس د چا تر گړپوان یوسي

فلسفه بس د انسان د هستۍ داده
له ارمانه سره راشي ارمان یوسي

مزدور بار تش په گردونو کور ته ستون شي
سره غنم له درمندونو خانان یوسي

د وران ملک مو پخوي تش سر کونه
چې په شوبلو کې هر گوت ته لپوان یوسي

خوله مې مه کنده ظالمه ناخبره
خاموشي به مې آرام د اسمان یوسي

شوک دې نشته د خواله "حسـنه" ژاړه
گوندي غم درنه د اوبسکو باران یوسي

غزل

ستا که د مخ شمعی د لمبو جامې اغوستي دي
مونږه پتنگانو د ایرو جامې اغوستي دي

هسې خويې هم پښتو تورلې ده له ذهن نه
ښه ده چې دې ځینو د پردو جامې اغوستي دي

بیاد محرم د تجلیل پور په پښتنو واوښت
ټولې پښتونخوا چې د لوگو جامې اغوستي دي

څنگه به یې بیاد سرو گلپانو شونډو نه منم
خومره په نخرو یې د پلمو جامې اغوستي دي

کله به چې لمر ترې طلايي لپچې چاپېرې کړي
ناوې مو د شپې لاد تیارو جامې اغوستي دي

ستا د گلورین حُسن په وصل لمبېدلي دي
زما چې هرې سانن د وړمو جامې اغوستي دي

زه به اواره يمه خو تاته به هم پته وي
خومره دې نازکې کرشمو جامې اغوستي دي

مزد د ټولې ورځې مو تش غم شي ورته رايې وړو
شپې مو چې "حسنه" د سلگو جامې اغوستي
دي

د تيارو په څلورلارې کې ولاړوم
نور د سترگو دې دنيا راته رڼا کړه

له گردونو ډکې سترگې درته راغلم
نم داوښکوراپيدا پکې ځلا کړه

غزل

پت پت يي راوکتل روانه شوه
اوس خو په رنبتيا خبره ورا نه شوه

زماله برند نظريي رميده حيا
پر بوته په غېر کي يي ستومانه شوه

شايد چي غلط خاي ته راغلي وه
سامي په رگو کي سرگردانه شوه

بيامي شو حسرت د زړه په کور مېلمه
ستاد وصل هيله يي مېزبانه شوه

پوه يم لايي زړه را باندي يخ نه دی
هسي مي بس چيغه تر اسمانه شوه

ستاله پېغلتوب نه يي رنگ واخيستو
سپين مي چي ويسته شو مينه خوانه شوه

خه يې کړې تپوس په خندني شونډو
اوبنکه وه بس لاره پنبه پمانه شوو

پت دې د پنبه توهم پش پاللي و
مينه کې "حسنة" درته گرانه شوو

تنکی مینه مېلمنه راځني مه وړه
سرمايه د غريب زړه راځني مه وړه

چاک د زړه کې مې راگوري بيا شي پته
دا ادا دې پنبه تنه راځني مه وړه

خلوريزه

بس يو غم د بيلتانه راځني واخله
د دنيا رنج و الم ته به غېر وړ کړم

نور به ستا د محبت سترگو کې يو سم
د تياره لحد تور تم ته به غېر وړ کړم

يو شعر

خیردی که ډوب کړم سمندر د مینې
تل یې د حُسن له گوهر و ډک دی

يو شعر

خه مې په اوبنکو و کړم ته چې نه یې
وړه خبره راته غر غونډې شي

تعبير د خوب راوینس له خوبه کړمه

بېگامه مې خوب لیدلو
چې یو مېن لپونې
په شومه دم د چا په یاد راوینس شي
پاس په اسمان کې لټوي خوبونه
د خپل صنم وکړي گومان په سپورمې
ناقراري بې کړي بې باکه غونډې
یو لاس وراوړد کړي تیارو خټو ته بې
په ملا بې غبرگه کړي راتپته بې کړي
لکه یوه هسکه صراحی د میو
چې د تش جام په شونډو شونډو کېږدي
امیل د غاړې بې بل لاس ته ورشي
او مرغلرې بې د سپینو ستوریو
په شنه لمنه کې دانه دانه شي
ما بې اختیاره پرې یوه چیغه وکړه
په یوه ورینمین لاس مې تندې وبنورېد

تعبیر د خوب راوینس له خوبه کومه
 سترگې مې وغړېدې وپاڅېدم
 گورم چې زما دلا شعور بڼا پېری
 زما په څنگ کې وار خطا ناسته ده
 له خوبولو خماري سترگو یې
 د شنه بخمل په پیڅه او بڼکې څاڅي
 ویل یې چې خوب کې دې نارې وهلې
 بلا دې واخلم څه بد خوب دې لیدی؟
 ما ویل تراوسه څنگه وینسه یې لا
 او دا د کوم زلمی ارمان جنازه
 د ترمو او بڼکو په اوږو وباسې
 دې وې چې هسې مې ستا مخ ته کتل
 ستا د نفس خوږ ترنم ته غوږوم
 له هرې سانه دې خوشبو راو ته
 بیا یو ناڅاپه مې زړه غریو و نیوی
 ستا د ظالم بېلتون تېره خلی مې
 په وینسو سترگو کې راوغړېدل
 چې سبا ځې او بیا به کله راځې.

راشه نسیمه د وطن و وایه

زما وطنه په تاڅه شوي دي
کومو بدرنگو په نظر کړې راته
مادې لا زور زخم گنډلی نه دی
په وینو سور بیا ستمگر کړې راته

دا څخوي چې ستا غمجنې او بڼکې
دغه په زړونو کې کرم نه لري
چې یې په قدر او معنا پوهېږي
هغه نازک زړونه یې زغم نه لري

څوک د باروتو د دوزخ لاله لارې
د تاتکي زامن جنت ته بیایي
چا دې ترلې د غربت په زنجیر
په څو پیسو یې اسارت ته بیایي

راشه نسيمه د وطن ووايه
گرځي هم اوس په سرو گلونو پېغلي
اوس پري پرېو کي د بارو توڅرخي
که کړي اتن په درمندونو پېغلي

ځوانان په عيد کې اوس هگي جنگوي
که لا تراوسه جنگوي سرونه
پېغلي گودر که هديرو ته درومي
وهي چمبي او که وهي سرونه

اورم چې يوه جنازه قبر ته ځي
پسې روانې کړي بمونه نورې
د تبلي ختې د مړه زوی د خلې
خيشتي په وينو کړي د بورې مورې

لمسون د بل توپک پردی دی دلته
خوبه وو مونږه سيلاب د وينو
د روغې جوړې پل له کومه راوړو
زمونږ په منځ کې دی درياب د وينو

خيال د "حسن" به غزليز څنگه شي
چې ستا ارواله اندېښنو ډکه ده
چېرته نغمې د زندگي وکړي
ستا چې لمن له هديرو ډکه ده

يو شعر

درته و به کړم خبرې تیتې تیتې
رانه مه غواړه تیت سرزوی د افغان یم

د ژوند مازيگر

زمونږ د کور نه لږ وروړاندي
په يوه اوږد ژور پټي کې
چا و ايني چنارونه
تابه وي چې مقتديان دي
په صفونو کې ولاړ دي

اسمان څکي يې ځوانی وي
د وړو کوچنيانو غونډې
نازک لمس به يې بهانه شو
پسرخېدل او تخنېدل به

د بهار پاس ته شمال ته
نخېدل به لکه ژني

ترنم به يې د پانو
يو او بل ته سرگوشي کړه

تابه وي چي عاشقان دي
د حيا پردې يې سوخي
د خواني گرم سروري يې
يو او بل په غېږ كې نيسي
راز او نياز كړي د كلونو

راته ياد دي نه هېرېږي
بيا يې وزبېنلې پانې
د خزان سپېره بادونو
خپلې پانې يې گونگري شول
شرنگېدل به په بادونو

قافله به يې د عمر
دې جرس سره په تلو شوه

سپينې هسكې چې تنې وې
دهډو كو په كال بوت شوې
يا به و سوي يا به هسكې

زموڼر د چم د ځوانيمرگو
شهيدانوي په قبرو شوي

خوپه ځای به يې د پانو
دا ځل تکې شني جندي وي

زه به يې غور و مه شغاته
څه کيسې به يې کولې
د شهيد د نيخوا ژوند

خوزه ځوان و مه کم عقله
ماته نوي دغه ژبې
د شرنگا، د ترنم او د شغاوي

پېغامونه يې مرموزو
زه پرې کله پوهېدمه

خو ترسترگو چې زما شوي
په خپل مخ او په سرباندي

سپینې سپینې تنکی پخې
د سارې ژمي د واورو

هله پوه شوم چې په خوب کې
ماتېر کړي دي د عمر
پسرلی او خزان دواړه

اوس مې شاید وي په برخه
ددې ژمي مازدیگر کې
خوسرې شېبې د عمر
د تقدیر په واک کې پاتې

غزل

د عشق په هسکو منارو کې اوسو
مونږ چې د یو بل په لمبو کې اوسو

د ډار خپسې مو په خو لویو پرتې دي
مونږ د ژوندو په هدیرو کې اوسو

نن که دنیا شوه د نفرت سمندر
مونږ د الفت په جزیرو کې اوسو

ستا چې د ناز محل کې شور جوړ نشي
مونږ لکه آه په اسویلو کې اوسو

د عشق بورا ته ویرو و لمني
مونږ لکه گل که په اغزو کې اوسو

کړې مو خاشې هیلې له زړونو جاړو
تول د بارو تو په لمبو کې اوسو

هسکې مانې راپسې مه لټوئ
مونږ خود زړونو په حجرو کې اوسو

څوک مو تر پښو لاندې کوي "حسنة"
د چاد او بڼکو په آئينو کې اوسو

د جُباب غوندي کوچني او نازک ژوند کې
زما د مينې سمندر به څنگه خای شي

هر تعلق په مينه پایي، بې له مينې
پرستش به شه د بُت او شه د خدای شي

مینه

یوه پوښتنه د ملا ده
چې دا مینه څه بلاده

ما ویل غورښه دلته کپنه
تا راخیستی څه سودا ده

ویل زرشه راته وایه
راته جوړه ترې معما ده

ما ویل جار دې شم له سواله
ډېره لڼه مې وینا ده

مینه هغه حقیقت دی
چې هستي په دې بنا ده

له ساقی نه زاهد جوړ کړي
د مېن هغه تقوا ده

د جنـت يـوـه رنـا دـه
چـي راغـلـي پـه دنـيـا دـه

دا هـنـد اره د بنـد کـلا دـه
دا د حـسـن تجـلا دـه

دا يـو هـغـسـي خـطـآ دـه
چـي بـخـبـنـه د گـنـا هـه

د زړـگـي د پـهـرونـو
دا د خـرـيـکـه دا شـفـا دـه

د فـطـرت د بنـد کـلا گـانو
خـزـانـه دـه بـي بـهـا دـه

هـر سـړـي يـي کـړ لـي نـه شـي
خـو د هـر چـا تـمـنـا دـه

په تياره د توري شپې کې
دا اميد درون سباده

دا ته وخلي د سسپيني ده
نه پتې پري دارسواده

د ملنگ د زړه دولت ده
د سرتاج د امراده

بې له دې نه زندگي خو
يو غت بار لکه سماده

که مېن يې په صحرا ده
دا د زړه منح کې بسيا ده

دا که هر څومره ژړا کړي
جوړه شوې له خندا ده

د دنيـا وړي مـاره كـري
د حـاتـم هـغـه سـخـاده

حـقـيـقـت پـكـي بـنـكار پـري
آئـيـنـي غـونـدي صـفـاده

د اـهـم رنـگ د هـ د گـلاب
د اـمـعـراج هـم د بـنـكـلـاده

د اـكـنـجـي د يـيـا ر د درـده
تـوـد هـ و يـنـه د لـيـلـاده

د اـلـه هـوش نـه نـا خـبر
لـا وړـه د هـ بـي پـر و اـد هـ

كـثـرت نـه مـنـي پـه خـان كـي
پـه و حـد ت بـانـدي شـيـد اـد هـ

په بدل کې د هر درد یې
خوشحالي د ژوند وړیاده

بې لاهدې نه دې زاهد
بې معنا غوندې دعاده

دې جنون ته منزل ونبود
دایوه داسې راهمهاده

داد نن خوږه حلوا ده
خو هم وپره د فرداده

هرمشکل ته مخامخ وي
هرقانون ته ددې شاده

له ازله راروانه
بې پایانه یوه دریاده

دا اغـازد معرفـتده
لکـه اور چـي در نهـاده

مـروره ده لـه عـقله
لـه جنـون سـره اشـناده

بـي لـه دې ژونـدون ولاړوي
دغـه روح ددې دنـيـاده

ملا وويل چي "حسـنه"
دا خـبره دې رښـتـيـاده

پس لـه دې مـي تـه امـامـيـي
درپسـي مـي اـقتـداده